

DORO HVALICA: PESMI

D o b r o t n i k i

V razsežnosti razpetih dlani,
v kuštravem vetru sinjih ptic,
vezenin iz bogatih besed,
v razkošju laži in resnic,
v semenju postaranih sanj
je nekaj ljudi.

V željah,
kakor pehar dobrot posejanih
v lakotno,
zloveščo podobo sveta,
iščemo dobro besedo za kamen,
razpet med bogove
in misel srca.

S pesmijo črnih nezgod
in vsakdanjih skrbi
so se sešli Dobrotniki
za cekin
in pravico prve noči.

E n s a m c v e t

Iz vrta popasenih rož
sem skril kot nekoč
en sam cvet v boječe dlani.

Samo ciprese,
ta nežna sanjavost bogov,
otožnost pokončnih čuvarjev
umrlih za bežno podobo sveta,
vedo zame in zanj
v božajočem domotožju
in kažipotu spoznanj.

M o t t o z a n e d o k o n č a n o

Preslišal sem
legende o herojih
vklesanih v podboje pogorišč,
prezrl biblijsko sem
basen pozabljeno
v grobiščih tisočletij,
da bi brez sence stopil
le v naš svet
razstavljenih, nagačenih resnic.

p o d o b e

I.

ikonasta podoba starca
v stenah in obcestna modrost
v žganem prahu poletja
v kamnitem mrču
in preobloženi koloni konj

II.

v grobosti
v poslednjem krikui moči
je plima prekrila strah
tožeče koncerte galebov
bodeče kamenje obale
in sočutje v teh nekaj dneh

III.

po poteh
med včerajšnjim dnem in večnostjo
šepajo slutnje
s tišino v zastirtem oknu
so se v kantone pivnic
ujeli obrisi strahu

IV.

ob poscani svetilki na dnu ulice
je še pes končno našel
sled izgubljenega gospodarja